

در معنی حریتِ اسلامیہ و سترِ حادثہٴ کربلا

اقتبالک

ہر کہ پیمان باہوالموجود بست
 مومن از عشق است و عشق از مومن است
 عقل سفاک است و او سفاک تر
 عقل در پچپاکِ اسباب و علل
 عشق صید از زور بازو افگند
 عقل را سرمایہٴ بیم و شک است
 آن کند تعمیر تا ویراں کند
 عقل چون باد است ازناں در جہاں
 عقل محکم از اساس چون و چند
 عقل میگوید کہ خود را پیش کن
 عقل باغیر آشنا از اکتساب
 عقل گوید شاد شو آباد شو
 عشق را آرام جاں حریت است
 آن شنیدستی کہ ہنگام نبرد
 گردنش از بند ہر معبود درست
 عشق را نا ممکن ما ممکن است
 پاک تر چالاک تر بیباک تر
 عشق چوگان باز میدانِ عمل
 عقل مکار است و دام می زند
 عشق را عزم و یقین لاینفک است
 این کند ویراں کہ آباداں کند
 عشق کمیاب و بہائے او گراں
 عشق عریاں از لباس چون و چند
 عشق گوید امتحانِ خویش کن
 عشق از فضل است و با خود در حساب
 عشق گوید بندہ شو آزاد شو
 ناقہ اش را سارباں حریت است
 عشق با عقل ہوس پرور چہ کرد

اس امام عاشقان پور بتول
 اللہ اللہ بآئے بسم اللہ پدر
 بہر آن شہزادہ خیر الملل
 سرخ رو عشق غیور از خون او
 در میان امت آن کیواں جناب
 موسیٰ و فرعون و شبیر و یزید
 زندہ حق از قوت شبیری است
 چون خلافت رشتہ از قرآن گسخت
 خاست آن سر جلوہ خیر الامم
 بر زمین کربلا بارید و رفت
 تا قیامت قطع استبداد کرد
 بہر حق در خاک و خون غلطیدہ است
 مدعایش سلطنت بودے اگر
 دشمنان چون ریگ صحرا لاتعد
 سرو آزادے زبستان رسول
 معنی ذبح عظیم آمد پر
 دو شش ختم المرسلین نعم الجمل
 شوخی این مصرع از مضمون او
 ہموحرف قل ہو اللہ در کتاب
 این دو قوت از حیات آید نپید
 باطل آخر داغ حسرت میری است
 حریت را زہر اندر کام ریخت
 چون سحاب قبلہ باران در قدم
 لاله در ویرانہ ما کاہید و رفت
 موج خون او چمن ایجاد کرد
 پس بنائے لاله گردیدہ است
 خود نکر دے با چنین سامان سفر
 دوستان او بہ یزداں ہم عدد

لہ وعدیناہ سبذبح عظیم (آیہ شریفہ)

لے نعم الجمل جب تکما ونعم العذلان انما (حدیث)

لے حقا کہ بنائے لالاہست حسین (خواجہ معین الدین چشتی رحمۃ اللہ علیہ)

لے لاتعد : بے شمار۔

سترِ ابراهیم و اسمعیل بود
 عزم او چون کوهساران استوار
 یعنی آن اجمال را تفصیل بود
 تیغ بہر عزت دین است و بس
 ماسوا اللہ را مسلمان بنده نیست
 خون او تفسیر این اسرار کرد
 تیغِ لاچول از میان بیرون کشید
 نقشِ الا اللہ بر صحرا نوشت
 رمزِ تراں از حسینؑ آموختیم
 شوکتِ مقام و نر بغداد رفت
 تار ما از زخمہ اش لریاں ہنوز
 ملتِ خوابیدہ را بیدار کرد
 از رگِ ارباب باطل خون کشید
 سطرِ عنوانِ نجاتِ ما نوشت
 ز آتش او شعلہ ہا اندوختیم
 سطوتِ غرناطہ ہم از یاد ریافت
 تازہ از تنجیرِ او ایماں ہنوز

اے صبا اے پیکِ دور افتادگان

اشکِ ما بزرخاکِ پاکِ او رساں

(رموزِ بے خودی)

ص ۲۵ تا ۲۸